

ningen i sit glatte Haar, der ligeledes var kommen i Uorden under Søvn. Han lovede sig selv at være fuldkommen behersket. Selv Vilhelmine skulde ikke kunne mærke noget paa ham. Overfor Frandsen vilde han vise sig ganske uforandret. Under et Skin af Velvilje skulde han plukke den forlorne Fornemhed af ham og gøre ham uhjælpeligt til Latter for de andre.

Med en nytændt Cigar i Munden kom han lidt efter langsomt ned ad Verandatrappen i sin hvide Laboratoriekittel.

»Se se — Frandsen! Du her!« sagde han, da han naaede Selskabet. »Og i Ridekostyme! . . . Har Rabenfeldt igen laant dig en Hest?«

»Laant? Du veed jo meget godt, at jeg udtrykkeligt har betinget mig en Ridehest. Greven kendte forresten i Forvejen min Passion. Det sagde han mig netop igaar.«

»Ja, det var mig, der fortalte ham, at du vilde sætte Pris paa at komme til at ride engang imellem. Skal du være hjemme med Hesten til nogen bestemt Tid?«

Vennen vilde først ikke svare paa Fornærmelsen men fik saa et lykkeligt Indfald og sagde:

»Jeg tænker, at Barnepigen kommer og henter mig.«

Fru Vilhelmine, der havde siddet og ærgret sig over sin Mands Tone, lo hjertelig anerkendende af